

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Københavnerfortællinger

Citation: Larsen, Karl: "Københavnerfortællinger", i Larsen, Karl: *Københavnerfortællinger*, udg. af Anne E. Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-Lars-shoot-idm140596062422672.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Københavnerfortællinger

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Jeg stiger ud ikke langt fra en af de større Jærnbanestationer og driver derind for i Restaurationen at drikke et Glas Øl. Inde i fjerde Klasses Ventosal var en Udvandringsagent i Lag med at give nogle svenske Karle og Piger Billetter til det store Emigrantskib, der skulde gaa Dagen efter; adskillige Anvisninger og Forklaringer føjede han til paa Svensk. I Nærheden af Bondefolkene gik en 30aarig Mand med rank Ryg og et lille Overskæg op og ned. Han havde en flot, brun Hat paa af Moden fra ifjor, ganske kort, chamois Sommerfrakke, saaledes som Lapsene brugte Aaret iforvejen, vide tærnede Benklæder af fint Klæde og bare Hænder. Da jeg kort Tid efter atter passerede Ventesalen og kigede ind, var Bønderne borte, men Agenten og den anden i fuldt Skænderi. Den svensktalende var forvandlet til en yderst opbragt Tysker, der ganske havde glemt sin Smule Svensk og overøste Modparten med en Bunke Skældsord, som denne slet ikke forstod. Han stod blot med begge Hænder i Overfrakkelommerne, Næsen næsten helt op ad Agentens og indskød engang imellem meget højt og paa snerrende Københavnsk nogle korte: » ..... Kæft! ..... Kør væk med den! ....Javel - Luftskipper! ....Skvat!«

Det var mig umuligt at modstaa dette Pust fra Sundets Skove, jeg traadte til, fortalte, jeg var Dansk, og tilbød min Mægling. Sagen blev ogsaa uden Vanskelighed bragt i Orden, efter at min Landsmand var sendt over i den anden Ende af Ventesalen, hvor han straks gav sig til at promenere og spise paa en Sommerpære, som han havde haft i den chamois.

Da Agenten var stillet tilfreds og forsvandt med de høfligste Buk og Vendinger, gik jeg over til Danskeren.

Han hilste med to Fingre paa Hatteskylgen og Lillefingeren strittende ud i Luften: »Maa jeg takke Dem, min Herre!« Og et Øjeblik efter: »Det er mig en Stolthed a' træffe en Landsmand, der er i Besiddelse af Egenskaber .... og Evner til at ka' ... være med paa Spørgsmaalene!« Og han hilste igen.

Jeg indvendte beskedent, at det hele jo ikke havde været saa betydeligt,
212

og spurgte, om han ikke vilde gøre mig den Fornøjelse at drikke en Bajer med mig.

Fingrene kom atter op til Hatteskylgen: »Jeg siger ikke Nej.« Og efter en lille Pavse: »Maa jeg spørge, om den Herre er meget kendt i Hamborg; for ellers er der en rigtig pæn Beværtning her i Nærheden, hvor jeg slog en lille Klods i Formiddags, saa det gør altid et godt Indtryk, naar man kommer der med Gæster!«

Jeg var straks meget villig til at følge med ham: »De har maaske været længe i Hamborg?«

»Næ, jeg kom i Morges Klokken ni fra Kiel a'. Jeg ha'de faaet fri Rejse fra København for at skaffe en dansk Pige, der tjente paa en Herregaard i Holsten, over i de danske Postskibe.«

»Hva' for no'et?«

»Jo, hun ha'de brændt den a' hjemmefra uden videre, og Mo'ren kom og klagede over alle Lande og Tøsen ha'de skrevet, hun vædede Brevet med Taarer. Saa sendte jeg Konen ned i Studentersamfundets gratis Retshjælp for ubemidlede; det er ikke for det, de ku' s'gu godt betale for det, men dér er det jo gratis! Og dér talte hun med en mageløs venlig Herre, og han sa': Vi ka' ikke gøre noget; men har De en paalidelig Mand og ka' sende ned at ta' imod hende, saa lad hende i Guds Navn stikke a'! - Og saa huggede jeg gratis Rejse til Hamborg; og jeg gaar meget før med Hamborgerbaadene end ligge og rakke over Norge.«

Vi kom ind i en lille fedtet Beværtning, hvor Solen stegte; min Ledsager var straks helt kendt med Vært og Opvarningspige og bestilte to Glas Øl paa min Regning.

»Naa, og De fik ogsaa rigtig fat i Pigen?« spurgte jeg.

»Jo, jeg traf hende en halv Mils Vej fra Kiel; hun var b'e'en skrevet til, at hun sku' be' sig fri om Aftenen for at gaa til Byen, og saa sku' hun ta' sit bedste Tøj paa og saa meget, hun slæbe kunde, uden at de opdagede det. Og dengang *vilde* hun ikke mere og sa', hun vilde hellere vende om, for Vorherre vilde nok hjælpe hende, og hun ku' ikke holde ud at gaa længer med alt det uldne Undertøj; men saa sa' jeg: Det er lige meget, sa' jeg, for jeg staar med et Ansvar, og jeg skal videre til Hamborg; og hvis Du tror, at jeg er ta'et herover for at spille Komædie i Maaneskin, saa er det s'gu Løgn, sa' jeg. Og li'som de laa med Dampen oppe, saa var jeg der ogsaa med hende, det gik brillant! Og Styrmanden, han grinte og sa': Det er s'gunte første Gang, vi er

213

med paa den, sa' han, og Du ska' ikke græde, min Tøs, for tyk er Du jo, men det er af den Sort, der gaar over uden Barnedaab! Og saa lukkede de hende ned i Kahytten, til de var ude af Havnen, og jeg fik mine Penge til Hamborg af Kaptajnen.«

Jeg stirrede ned i den Underkop med Fluegift, der stod foran os i Vindueskarmen, og hvor Flueligene

svømmede i Hundredevis. Saa bestilte jeg hurtigt et nyt Glas Øl til min Landsmand.

Han bøjede sig over imod mig med en lille høflig Skutten paa Skuldrene: »Jeg veed ikke, min Herre ... De maa undskylde ... men det forekommer mig for ganske bestemt, som jeg sku' kende Dem paa Anseelse hjemme fra København. Det er muligvis fra tidligere Tider, hvor at man var ... med paa Livet og kom paa bedre Steder! -For jeg skulde vel ikke ha' købt Klæ'er hos den Herre?«

»Nej, det veed jeg ganske bestemt, De ikke har.«

»Ja,« - sagde han med en eftertænksom Mine - »det er nu ikke for det; men som den Frakke, jeg her har paa, den har jeg købt af en Bankassistent! Han har faaet den for nyeste Mode ifjor. Og det er en lille fjong Frakke med Silkefo'er, men i Forretningslivet er den ikke noget værd; det skal ligefrem være til en selv, naar at man sætter Pris paa at gaa lidt flot klædt - som jeg altid har gjort. Jeg gav ham 4 Kroner for den og 3 for denne her Diplomatiskødefrakke; De finder ikke nogen Handlende i hele København, der gi'er mere.«

- »Det var ellers ikke meget.«

»Næ, men Arbejdsklassen, de gaar ikke med Skødefrakker. Det eneste er, at man kan gaa til Politiet og faa en Krone for dem til Fangerne. Jeg har solgt mange til Politiet, for det er det billigste, de kan faa. Men der er ogsaa dem af Fangerne, de ikke kan faa i dem, fordi de føler det som en Nedværdigelse; og de var den lange Hestgarder-Hansen og tre andre Betjente om Massetyven ude fra Rhabarberlandet; men de ku' ikke faa Skødefrakken paa ham. Og han sa', de ku' gi' ham Haandjern paa, saa sprang han dem. Og det g'orde han, og de maatte ha' Nielsens Mestersvend ovre fra Torvet for at ordne dem. Saa først fik de den paa ham. - Men for en anden, der kan gaa med en Skødefrakke, er det jo en Dæksmand at faa saadan et Stykke for et Par Kroner ... ens paa Ret og Vrang!« - Og han borede med en sort Negl et lille Hul i Foret større for at vise mig, at Tøjet var gennemvævet.

214

»Naa, De har saadan drevet en større Forretning med gamle Klæder derhjemme i København?«

»Med alt muligt! - Lige meget *hva'* De kan tænke Dem, det kom den ene Dag og b'e' solgt den næste. Lige Dagen før jeg sku' rejse, købte jeg et Træben af en Pige efter en gammel Herre for 2 Kroner. Saa sandt jeg staaer en Synder for Gud, om det hang mere end en Time, saa kom der en rigtig pæn ældre Herre og bod paa det. Men han vilde ikke gi' mere end 5 Kroner, den Slave, og det var af de rigtig regulérte Træben med Laarskinne; de koster over 30 Kroner fra nyt af Men den rejste han ikke hjem paa, for jeg sa' til ham: Ikke under 10 Kroner og 2 Bajere, om jeg saa skal synke i Jorden; og der er ligefrem Folk gaaet igennem Gaden og har ønsket, de var enbenede for at ku' købe saadan et Træben! Naa, saa gav han 7. Skidt være med det! Det var altid en Forretning!«

»Jamen jeg kan blot ikke begribe, Hr ...«

»Mit Navn er Hans Peter Egskov.«

»Ja, Hr. Egskov; det er dog underligt, mener jeg, De rejser hjemmefra, naar Forretningen gik saa strygende.«

»Jo, for ser De, det b'i'er osse triviælt i Længden jeg har heller ikke altid været i *det* Liv. - Jeg veed ikke, om De har hørt Tale om den unge Baron Karl Rosenhjem; ham har jeg tjent for Tjener, fra jeg kom af Tjenesten og til han døde.«

»Jamen ligger det ikke allerede nogle Aar tilbage?«

»Jo, *desværre*; det ka' De sige med Rette. For det var en brillant Herre at være hos! Det var et Menneske med Sindelag - og han gik paa den værste! Jeg var med ham paa hans Kur i Wiesbaden og bagefter 4 Uger i Wien og Budapest. Og det hørte jeg selv Dokteren sige, da vi kom hjem, at det er li'emeget, Baron, sa' han, men har De ku' staaet for den, saa tror jeg li'egodt, jeg tør ta' en Paré paa Resten. Men han døde alligevel ud paa Foraaret, lige paa en Gang. Det *kom* over ham! Man kan sige, han visnede hen - ligesom en Skygge!«

Jeg lod bringe frisk Øl; den forhenværende Tjener klinkede med mig og drak. »Den Sort Mennesker er sjældne,« sagde han, »og de lever ikke længe. Jeg vilde ønske, De ha'de set ham, med hans Karakter og .... Optraeden! Naar han kørte ned a' Ringen med fire Heste og Wiens flotteste Piger i Vognen! Der var ikke mange Danske, der kom paa Højde med ham i Udlandet, for han gjorde dem Ære! - Og det tør jeg nok sige, jeg var ham en lydig Tjener og en tro Tjener, og

215

han var *ligeglad*, hvordan Fa'en man brændte den af med ham. Jeg husker saa tydeligt en Morgen, jeg sku' ha' kaldt paa ham Klokkeren 11, og jeg var selv først kommen hjem Klokkeren 10, og jeg vaagnede Klokkeren 1, og Baroneren sov endnu. Og saa sa' han til mig om Eftermiddagen: Nu tror jeg, Du er b'e'en rent

skruptosset, Hans; tror Du, Du er skabt til at bestille noget eller til at spille Balloner med Fruentimmerne? Men saa svarede jeg li'saadan: Hva' jeg er skabt til, det veed jeg ikke, Hr. Baron, for det kender jeg ikke; men jeg holder mest af at spille Balloner med Fruentimmerne! Og saa grinede han bare a' mig, lige op i Øjnene, og sa': Det gør jeg s'gu med, sa' han, og nu har Du vel brugt alle dine Penge i Nat; og saa stak han mig en Tyve-Guiden, ganske ligefrem og nedladende. Han var ikke af dem, der oversaae nogen. Det var et Menneske med Dannelsen ... og med den sande Dannelsen! -«

»Det er kun beklageligt, at saadanne Mennesker skal dø,« indskød jeg.

»Det maa De sige to Gange. Og De ka' være vis paa, vi sørgede osse over ham den Gang. Hans Mo'er, Enkebaronessen, var ligefrem ved at blive helt halvtosset over det, for hun var saa gudelig og .... gudhengiven; og nu er hun selv død i Efteraaret, og der ska' ha' været en myrderlig Bunke Syle efter hende, saa hun ha'de saamænd ikke behøvet at vride og vende sig saadan, naar vi vilde slaa et Par Skilling ud af hende i sin Tid! Men hun sad ham et dejligt Marmormonument paa Graven; det kan man ikke sige andet. Der laa en Billedhugger fra København ekspres derovre for det samme i to Maaneder og aad og drak, som om han aldrig sku' se Mad mere! Og vi g'orde et morderligt Sjøv med Bondepigerne, naar de kom i den første Tid og sku' se paa Stenen; - der er for Resten ganske udmærkede Piger der paa Egnen!«

»Men alligevel vilde De ikke blive der længere, da den unge Baron var død?«

»Næ - det vilde jeg ikke! Og Enkebaronessen var heller ikke saa behagelig som Dame betragtet, det var hun ikke .... saadan mere af den gamle Skole ... og ikke med paa Nutiden .... det var ikke de Indsigter og Begreber, som hos Sønnen! Men jeg fik mine 200 Daler, som han ha'de testamenteret mig paa sit yderste Dødsleje, og Skytten og jeg sku' dele hans Klæ'er. - Der sku' De set en lille Vinterfrakke af grønt engelsk Klæde, *meget lidt* brugt! De vilde ligefrem ikke ha' generet

216

Dem for at købe den. Den røg næste Foraar for 6 Kroner, den var 30 værd; det var ligefremme Blodpenge! Det var Synd for den Frakke, ogsaa som Erindring betragtet. Naa, skidt være med det! - Saa kom jeg til et andet adeligt Herskab, men det rev ud med en Flænge, og saa var det, jeg tog til København. Der gik den godt en Tid, og jeg b'e' saa at sige ringforlovet med en Pige, som at der var en Smule bemidlet, og der var Tanke om, at vi sku' overtaget en Vognmandsforretning, for jeg har altid holdt meget af at køre; men saa veed De nok, hvordan det gaar, naar man saadan skal balancere den med et Par Stykker paa een Gang, jeg veed Fa'en ikke, hvordan de alligevel en skønne Dag braser sammen - og saa laa den Vognmandsforretning! Det var ikke behageligt! Og den anden lille Pige omme i Gotersgade, hun ha'de ikke mere, end hva' hun ku' hugge fra Mo'ren, saa det var en sand Tilskikkelse, jeg ha'de lært en Mand at kende fra Aalborg og gaaet lidt i Byen med herovre, for de er dog ikke rigtig med paa'en fra Provinsen, naar at de kommer til København! Og han var en Familie til Faktoren paa Jydsk Avis'es Trykkeri, og han anbefalede mig til Ka'l. - Det var min lykkeligste Tid ... uden Sorger og sammen med dannede Mennesker!«

»Jamen jeg troede, den Tid i Wien og Budapest .....«

»Det var osse en lykkelig Tid ... det var en glimrende Tid ....«

»Ja, og jeg mente, Baronens, sagde De, havde jo netop saa megen Dannelsen.«

»Det ha'de han osse, men det var en anden Dannelsen; det var ikke den boglige Dannelsen, som Tofte ha'de paa Trykkeriet. - Jeg veed Fa'en ikke, for naar jeg faar en Bog i Haanden, saa, naar jeg har læst et Par Sider, maa jeg bladre om og bladre om, for saa kan jeg ikke huske alt dette lange Indledning og som de skriver saa udførligt med alle mulige Begivenheder. Men Tofte, naar han var færdig med Trykkeriet, ku' han sætte sig hen med en Bog li'som en anden med en Bajer; og han har vist mig mange Gange disse store Tampe af Romaner, dem ku' han læse ud paa en Nat, og han bandte paa, de ku' høre ham i dem. Det er ikke alle givet!«

»Nej - det maa virkelig have været et meget dannet Menneske.«

»Han var ligefrem *begavet*; og han interesserede sig meget for at snakke med mig og forklarede og fremstillede mig mange Ting af Bøger og Skrifter: om Louis Pios Liv i Fængslet og om Bibelen og den frie Tanke, og jeg veed Fa'en ikke, for Munden stod ikke paa

217

ham. Saa var det osse, Katholikerne fik fat i ham derovre, og saa læste han i deres Katekismus og i Lærebogen og om Gerningerne. Det kom jeg jo ogsaa lidt med paa ved den Lejlighed - Det er en smuk Religion og en meget godgørende Religion! De sa', at Folk af Arbejdsklassen, der var Katholiker, de ku' slaa Præsterne for li' saa meget, det skulde være. Naa, jeg kom ikke nærmere ind i det; jeg var der kun et halvt Aar, fra Maj til November.«

»Jamen hvorfor ikke længere?«

»Næ, for ser De, det b'i'er osse triviælt i Længden; og paa saadan et Trykkeri, der er saa mange Pigebørn og Fruentimmer, og man faar tilsidst saadan et Paradis om Ørerne, at man ikke ka' klare den længer'. Saa gik jeg no'et paa en Hattefabrik. Men det er endnu meget mere triviælt og fortvivlet; og gaa at slide sig pukkelrygget for saadan et Par bøvede Byraadsmedlemmer - nej, det ku' jeg ikke finde mig i. Saa fik jeg drevet lidt Penge ud af dem paa Trykkeriet og stak til Amerika.«

»Saa De har været i Amerika før?«

»Javel! Jeg ha'de en ganske udmærket Plads derovre, hos en Landmand oppe i Nærheden af Indianerterritoriet. Først var jeg af disse cow boys, der rider rundt og vogter Kre'turerne; men det er en Vildmand at gaa paa, og man faar jo nok lidt paa Haanden; men det drikker man op inde i New York, og saa er man bunden paa et helt Aar, saa det stak jeg fra, da jeg ha'de været der otte Dage. Men saa kom jeg til den farmer, og det b'e' min bedste Ven, det ka' jeg sige, og min sande Ven, og han ha'de en ganske dejlig Kone .... lille Livstykke, 20 Aar yngre end Manden, saa vi gik jo hen og blev lidt Halvkærestere. - Naa, men der kan jo nemt komme et Ord i Vejen, og det ene med det andet: han var en respektabel Hædersmand, det var han, men han ku' osse b'i'e gal i Hovedet, og saa stak jeg med en Tømmerflaade ned til Syd-Carolina. Men der ha'de jeg ikke andet end Uheld, ikke Spor andet end Uheld; der var ligefrem en Stjerne over mig! Jeg var i et Selskab, og vi rejste rundt med alt det nyeste; men vi g'orde ingen Forretninger. Vi ha'de Garfields Mord, i stor Fremstilling, den gik nu ikke mer' i Nordstaterne, for det la' allerede no'en Aar tilbage i Tiden; men vi ha'de osse alt andet, hvad der var passeret i Unionen af Ulykker og Begivenheder - og interessante Misfoster og Englen, der svæver ned til Barnet, som drømmer i Søvn med en lille Trompet i Haanden. - Men det var usle Tider; der var alt for megen Konkurrence.

218

Og saa stak jeg hjem paa et russisk Barkskib for at hjælpe til at stuve i Lasten. Jeg var i Unionen i 5 Maaneder.«

»Men De har nok Mod til at tage derover igen?«

»Ja, nu gør jeg det mest for min Kones Skyld, ska' jeg sige Dem.«

»Deres Kone? Er De gift?«

»Javel ... og har tre dejlige Børn. Der sku' De se Kærnesvende: en Dreng og to Piger, Drengen er den ældste. Naar vi si'er til ham: Ka' Du gøre Øjne til Pigerne?, saa laver han alle de Komedier med Øjnene, De ka' tænke Dem. Den mindste af Pigerne, hun er otte Maaneder; hun skaalede med Fa'er, da han rejste; hun drikker bajersk Øl li'som en Svamp, naar bare hun ka' komme til det - men altid af Glas; der er ingen af vores Børn, der rører en Kop til Øl!«

»Men De vil ikke ha' Familien med derover?«

»Næ, de kommer til min Kones Forældre; det er meget sundere for Børnene. De dækker dem tykt, de gamle, nede i Ringsted. Og det ku' ikke b'i'e ved at gaa med min Kones Helbred i Længden, hun ha'de aldrig Fred i Forretningen. Døren stod ikke; og i Forretningstilivet, ska' jeg sige Dem, en Mand, han kan ikke altid være hjemme; saa er der den ene, man ska' tale med, og saa er der den anden, og man træffer dem ikke, og man maa vente og drikke en Bajer, og saa gi'er den ene en Bajer, og saa maa man selv gi' en ..... næ, det var et meget usundt Liv for min Kone! Nu ska' hun bare ha' solgt den Smule, der er tilbage, og det er ikke meget; saa faar hun Fred og Ro hjemme hos de gamle; det er meget bedre. Han har været ved Jærnbanen, og de har et nydeligt lille Hus lige ved Byen og Have og Ko, og Konen har arvet for nylig .....«

»Ja, det kan jeg godt begribe, De finder, De skylder Deres Kone.«

»Gu' gør jeg saa! Det er en brillant Kone, jeg har, og dejlige Børn! Jeg veed ikke, om det ku' interessere Dem at se deres Fotografi?« og han halede et Kabinetbillede op af Lommen, »det rev de gamle dem med, da de var inde i Byen.«

Paa Billedet sad han selv med en lang, mager, noget ældre Kone ved Siden, der havde den yngste paa Skødet og den største Pige ved Haanden; Drengen stod mellem Knæene paa Faderen med et Hoved nærmest som en Taageklat. »Han var lidt urolig, den Høvl,« blev der forklaret.

Baggrunden dannedes af et Postament, som lignede en Haveport; dér saae man en lille firkantet mørk Plade.

219

Jeg spurgte, hvad det egentlig var for noget.

»Det er den lille, vi ha'de, som døde. Vi har et ganske udmærket Fotografi i Ramme a' hende, og saa sa' jeg til min Kone: Vi ska' ha' lille Camille med paa Billedet, for vi ska' være allesammen samlede. Og det er

hende dér hænger, men det er nu ikke videre tydeligt!«

»Nej, men ellers er Billedet udmærket!«

»Det er brillant ta'et, det Billede, og jeg sa' osse til min Kone: Det skal hvile ved mit Hjerte! Og i den første Tid ka' jeg naturligvis ikke sende hende noget, for det er store Sager, naar man selv kan klare sig; men med Guds den Almægtiges Hjælp, saa, naar jeg er godt i Gang med en Forretning derovre, ta'er jeg hjem og henter hele Schokket.«

Klokken var bleven temmelig mange; jeg skottede til Uhret, da jeg bestilte de to sidste Bajere.

»Ja, nu opholder jeg maaske den Herre for længe; jeg veed ikke, om jeg maa tillade mig at udtale min Tak endnu en Gang, naar man staar i Begreb med at forlade Fædrelandet ... maaske for bestandig!« og han hævede Glasset. »Jeg har altid sat Pris paa Dannelse og paa at omgaas, med dannede Mennesker og nyde en Genstand sammen med dem! Det ved Gud jeg har. - Skaal!«

Jeg kastede et Blik ud over Torvet, der laa ganske glødende og øde i Heden.

»Det er en slem Varme at skulle trave af Sted i,« bemærkede jeg, bare for at sige noget.

»Maa jeg ikke tillade mig at ha' den Fornøjelse at hente den Herre en Droske?«

Han var paa et Øjeblik barhovedet ude af Døren, og jeg saae ham midt ude paa Torvet staa og skraale, raabe i den hule Haand og vinke af alle Kræfter. Et Par Minuter efter rullede han selv op for Døren paa Bukken af en Droske.

Jeg tog en sidste Gang Afsked med ham, mens han stod med Haanden endnu paa Vogndøren.

Saa traadte han tilbage med næsten samlede Hæle og ærbødig Holdning.

»Og lykkelig Rejse til Amerika!«

»Tak, min Herre: og det sku' være mig en Ære, om vi ku' være i Stand til at genses engang igen i Livet!«

»Ja, paa Gensyn!«